

Straaleskær ned over hendes Ansigt og de blottede Skuldre.

Jægermesteren, der havde ondt ved at bevare Alvoren, lovede at interessere sig for Bladet og standse nu for at blive den gale Mand kvit. Men Kæmpen lagde sin vægtige Haand paa hans Skulder og begyndte midt i Mylret af Spaserende at holde et Foredrag om »den nye Menneskeart« som forhaabenlig skulde afløse vor Tids vanbyrdige Slægt.

»Jeg veed jo selv af Erfaring, hvor det er, Skoen trykker. Før jeg lærte min Kone at kende og blev ført ind paa en fornuftig Levevis var jeg et ynkværdigt Vrag, der altid følte mig syg og var saa nedtrykt, at jeg bestandig var til Plage for mine Omgivelser. Nu vaagner jeg hver Morgen saa frisk i Sindet som en Fugl i den grønne Skov. Jeg har i to Aar ikke haft saa meget som Snue engang.«

Jægermesteren, der erindrede Generalkonsulen fra hans Ungkarledage som en glad Sjæl, hvis massive Skikkelse altid lyste af Sundhed, svarede ingenting af Frygt for at røbe sine humoristiske Tanker.

»Jeg vil oprigtig anbefale Dem at gøre et Forsøg, Jægermester Hagen. Det er jo dog ikke noget stort Offer. Højst tretten-fjorten Minutter daglig. Morgen og Aften et fire Minutters koldt Fodbad. Et Par Gange i Løbet af Dagen Aandedrætsøvelser med paafølgende Ben- og Armstrækninger. Det er i Virke-